దొంగలు దొంగలు

రాత్రి పన్నెండయింది.

కాజీపేట స్టేషన్‌లో నాగ్‌పూర్ వైపు వెళ్ళే రైలొచ్చి ఆగింది. తెట్టెలోనుండి కందిరీగలు బయటికి వచ్చినట్టు జనం డబ్బాల్లో నుండి కిందికి దిగారు. జనరల్ కంపార్ట్‌మెంట్‌లో టి.టి. ఐ జనగాంలో టికెట్ లేకుండా ఎక్కిన ఆరుగురు ప్రయాణికులను గుర్తించి -

" ఎక్కడినుండి వస్తున్నారు ?" అని అడిగాడు.

" బోనగిరి నుండి" అన్నారు.

" ఫైన్ కట్టండి " నన్నాడు.

"కట్టలేము దొర " అంటూ కాళ్ళావేళ్ళా పడ్డారు.

వాళ్ళ భాష గ్రామీణుల భాష అయినప్పటికి పలికే యాస వల్ల ఫలానా ప్రాంతమని చెప్పలేము. భాషను బట్టి వీళ్ళది బోనగిరి కాదని గ్రహించాడు.

" మరెప్పుడూ టికెట్ లేకుండా ఎక్కవద్దు" అని ఓ వార్నింగ్ ఇచ్చి వదిలాడు.

'తరువాత వచ్చే రైలు ఎక్కవచ్చు' అనుకుంటూ బెంచిలమీద కూర్చున్నారు.

" ఎవరు మీరు" అడిగాడు రైల్వే పోలీసు.

"ఇప్పుడే రైలు దిగినం" అన్నాడు ఒకడు.

"ప్రయాణపు టికెట్ ఏది " అని అడిగాడు రైల్వే పోలీసు.

'అమ్మో వీడు వున్నది వున్నట్టు చెప్పి ఇర్కిచ్చెనే' అనుకొని -

"ఇప్పుడే బండి ఎక్కతానికి వస్తిమి" అన్నాడు మరో వ్యక్తి.

"అఛ్ఛా ఇప్పుడే దిగినం అంటడు, నీవేమో ఎక్కటానికి వచ్చినం అంటవ్ ఏది నిజం బే "అనగానే అందరు తికమకై చూస్తూ వున్నారు.

" ఎక్కటానికి తీసుకున్న టికెట్ బతావ్ " అన్నాడు.

ఈసారి తెల్లముఖం వేశారు.

" అరె మీరసలు ఎవర్రా ?" ఓ కాలును బెంచి మీదుంచి అడిగాడు.

కాస్త తేరుకుంటూ చుట్టుపక్కల కంకర కుప్పలు కనిపించాయి.

"దొర, దొర, మేము ఆ కంకర కుప్పను కట్టకు పరచడానికి వచ్చినం"

"అయితే మీరు రైల్ కట్టలేస్తారా?"

" ఆఁ" అన్నారు. అయినా అనుమానం తీరలేదు.

'ఈ లోపు ఈ మధ్య ఓ దొంగల ముఠా తిరుగుతుంది' అన్న విషయం గుర్తొచ్చి, చేతిలోని లాఠీని సంకలోకి చేర్చుతూ -

"అచ్ఛా ! వుండండి" అనుకుంటూ విజిల్ ఊదాడు.

అంతే! బయట వున్న పోలీసులు పరుగెత్తుకొచ్చారు.

" ఏ లోగ్ కో లేజాయియే" అన్నాడు.

"చల్ సాలె, చల్ స్టేషన్ చల్" అంటూ లాఠీ ఆడించారు పెట్రోలింగ్ జవానులు

"మేము పైకి పోవాలె సార్" అన్నారు.

పోలీసులు వినిపించుకోలేదు. కాళ్ళావేళ్ళా పడ్డారు, కనికరించలేదు. తీసుకెళ్ళి స్టేషన్ ముందు కూర్చోబెట్టారు. వాళ్ళ భుజాన చిన్న మూటలు వున్నాయి.

" ఆ మూటలేందిర " అని అడిగాడు.

" అవి ఒకనివి శనగలు, ఒకని ఉలవలు, మరొకనివి పెసలు" అన్నాడు.

"గాకొంచమెందుకురా" అని అడిగాడు.

"ఆకలైనప్పుడు ఊడికిచ్చుకుని తింటాము. వీటికి కూర, తొక్కు అవసరముండదు" అన్నారు.

*　　　　　　*　　　　　　*

గేటు కొట్టినా ఇంటి వాళ్ళు లేవలేదు.

వచ్చిన ముగ్గురిలో నుండి ఒక యువకుడు కాంపౌండ్ గోడ ఎక్కి లోపలికి వెళ్ళి తలుపు తట్టాడు.

"ఎవరు" అంటూ అడిగాడు ఇంటాయన.

"రాములును, రామాపురం నుండి వచ్చినం, రంగయ్య మామ" అనగానే గొంతు గుర్తించి -

"వస్తున్న" అంటూ వచ్చి తలుపు తెరిచి, బయటి లైటు వేసి గేటుకవతల నిలుచున్న వాళ్ళను గుర్తించి గేటు తెరిచాడు.

రంగయ్య ఆ ఊళ్లో యం. ఆర్. ఓ ఆఫీసులో గిరిదావరు.

"ఇంత రాత్రి -" అంటూ మిగిలిన ఇద్దరు లోపలికి రాగానే గేటు మూస్తూ.

"ఈ మధ్య దొంగలు తిరుగుతున్నారు. ఇంతకు ముందే వాడల వారీగా కాపలా కాసి వచ్చి పడుకున్నాము. పక్క కాలనీలో కూడా అంతే. మొన్న ఎన్‌జివో కాలనీలో మూడు ఇళ్ళు, టీచర్స్ కాలనీలో నాలుగిళ్ళు దోచారట. మూడు కాలనీలలో ఏ ఇంట్లో నిద్ర పోవడం లేదు. మాక్కూడా ఇప్పుడిప్పుడే నిద్ర పడుతుంది" అన్నాడు.

"మాకు ఇంత ఆలస్యం కావటానికి అదే కారణం. పది గంటలకే బస్సు దిగాం. పోలీసులు ఆపి, దొంగలమనే అనుమానంతో స్టేషన్‌కు పట్టుకొని పోయిరి" అన్నాడు ముగ్గురిలో పెద్దవాడు రాజయ్య.

"వట్టిగ పట్టుకపోయి వదిలింద్రా? రెండు గంటలు కూర్చోబెట్టి పదో పరకో ఇచ్చినాక అన్ని వివరాలు అడిగి రాసుకొని వదిలిరి" అన్నారు మరొకరు.

"మొదట అసలు మీరు దొంగలే అనబట్టిరి" మొదటి వ్యక్తి.

"అది పోనీ, ఆ కాలనీలో, ఈ కాలనీలో దొంగతనం చేసింది మీరే కదూ? అంటూ కర్ర లేపిండు ఓ పోలీసు. అప్పుడు రాజన్న మొఖం ఎర్ర చేసుకొని, ఏందండి మీ దౌర్జన్యం? బస్సు ఆలస్యంగా రావటం వల్ల ఇంత రాత్రయింది. అంత మాత్రాన మేం దొంగలమా? ఫలానా ఊరు , ఇక్కడ ఫలానావారి ఇంటికొచ్చినం, కాకపోతే కనుక్కోండి అంటే గానీ వదిలిపెట్టలేదు. రోడ్డుమీదకొచ్చి ఏ రిషావాడ్ని రమ్మన్నా రాడు. అఖరికి ఎట్లాగో ముగ్గురం ఉన్నాం కదా అని ఆటోని పిలిస్తే డబుల్ ఛార్జీ అంటాడు. సరే పద అని వచ్చి ఎంత సేపు గేటుకొట్టినా మీరు లేస్తనేలేరు. ఓ దిక్కు కుక్కలు మొరుగుతూ వున్నాయి" అన్నాడు.

"ఇంతకు ఏమన్నా తిన్నారా, లేదా?" అడిగాడు రంగయ్య.

"బస్సు దిగగానే హోటల్లో ఇంత చల్లబడ్డాం "

"సరే" అంటూ రంగయ్య తల వూపాడు.

"లేకపోతే అర్ధరాత్రి ముగ్గురు మనుషులకు వంట - "

" గ్యాసు పొయ్యిలే కదా. నిమిషాలలో ఎంత మందికైనా సిద్ధం చెయ్యొచ్చు"

"పొయ్యి ముట్టియ్యమంటారా" ఇంటావిడ.

" ఏమొద్దు చెల్లెమ్మా. తినే వచ్చినం" అన్నారు.

"తినొచ్చినం అంటున్నారు కదా వద్దులే అన్నాడు" రంగయ్య .

"రెండు తుంగ చాపలు, దుప్పట్లు తీసుకురా, ఇక్కడ వరండాలో పరుచు" అన్నాడు తాను అక్కడినుండి కదులుతూ.

పరిచిన చాపల్లో వరుగుతూ -

"ఇంతకు ముందే భలే గమ్మత్తు జరిగింది" అన్నాడు ముగ్గురిలో ఒకడు వచ్చే నవ్వును ఆపుకుంటూ.

"ఏం జరిగింది" రంగయ్య.

"మీరు వినలేదా ?"

"లేదు, ఇప్పుడిప్పుడే నిద్రలోకి వెళ్ళాం"

"మీ పక్కింట్లో"

"పక్కింట్లో - చెప్పు"

* * *

"మా ఆటో మీ ఇంటి ముందాగింది. అందులో నుండి ముగ్గురం దిగి గేటు కొట్టినం. మీరు లేవలేదు కానీ పక్కింటావిడ తన గేటే కొడుతున్నారని అనుకుంటూ పడుకునే -

"ఈ మధ్య దొంగలు తిరుగుతున్నారుగా. పక్క కాలనీలో మొన్న రెండు మూడిళ్ళు దోచుకున్నారట, వారం రోజుల కింద ఎన్‌జివో కాలనీలో కూడా మధ్య రాత్రి పదిళ్ళను దోచుకుపోయారట. వీళ్ళు ఖచ్చితంగా దొంగలే అంది.

మళ్ళీ గేటు చప్పుడు చేసినం.

దుప్పటిని ముఖం మీదికి లాక్కుని శ్వాస బిగబట్టినట్టుంది. ఎలాంటి శబ్దం రాలేదు. మాకు కిటికీలోనుండి కనపడతనే వుంది.

మళ్ళీ గేటు చప్పుడు చేశాం

సందేహం లేదు, దొంగలే! పోలీసులు రాకముందే దోచుకోవాలని కావచ్చు అనుకుంటూ మెల్లగా భర్తను చేత్తో తట్టినట్టుంది, గాజుల చప్పుడైంది.

ఈ రోజు అలసిపోయి వచ్చాను. పడుకో అన్నాడు విసుక్కుంటూ.

"మీ ఘోరం సల్లగుండ, దాని కోసం కాదు" అంది చేతితో భుజాన్ని తట్టి కదిలిస్తున్నట్టుంది. మళ్ళీ గాజుల చప్పుడైంది.

"దొంగలున్నట్టుంది. గేటు కొడుతున్నారు" అంది.

"దొంగలు గేటు కొడతారా? గోడ దూకి వస్తారు కానీ" అని మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కాళ్ళను దగ్గరికి ముడుచుకున్నాడు.

"వెంకన్న మన గేటు దూకె కదా !"

"వింటున్నారా ! గేటు దూకినట్టుంది." అని చెవిలో చెప్పినట్టుంది. ఆమె తల కదిలింది.

భర్త ఈసారి లేచి కూర్చుంటూ భార్యను, ఇద్దరు పిల్లలను లేపి "దొంగలు దొంగలు" అంటూ అరిచాడు కళ్ళు నలుపుకుంటూ.

ఆ తరువాత అందరు చెవులను బయటివైపు వుంచి నిశ్శబ్దంగా చెవులను నిక్కరించి కూర్చున్నారు.

"ఆటో వెళ్ళిపోతుంది. కానీ దొంగలు అక్కడే వున్నారు" అంది భార్య మెడ చుట్టూ కొంగు కప్పుకుంటూ.

"మాట్లాడేది తెలుగే అయినా యాస. బహుశా స్టువర్టుపురం వాళ్ళు కావచ్చు" గుసగుసగా అన్నాడు .

"కొంచెం కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి చూడండి" అంది తన పుస్తెల తాడును కానరాకుండా లోపలికి నెట్టుతూ.

"నేను చూస్తే బాగుండదు. నీవే చూడు" అన్నాడు.

దుప్పటిని కప్పుకుంటూ పిల్లలు ఇద్దరు కళ్ళు నలుపుకుంటూ కూర్చున్నారు. మధ్య మధ్య ఆవులిస్తున్నారు.

భార్య కిటికీలో నుండి చూసింది. ఇక ఆమె కండ్లు మూసుకొని రెండు చేతులు జోడించి 'ఏడు కొండల వాడా వెంకటరమణా' అంటూ అందర్నీ అనమని సైగ చేసింది. అందరూ అలాగే అనసాగారు వాడంతా వినిపించేటట్టు. కానీ అందరూ నిద్రలో వున్నారు కాబట్టి సరిపోయింది.

అప్పటి వరకున్న లైటు తీసేసింది.

ఇక ఆ ఇంట్లో చప్పుడు లేదు.

"దొంగలొస్తే దొంగలు అని అరుస్తారు కానీ ఏడుకొండలవాడా అంటే ఆయన వచ్చి వీళ్ళను కాపాడుతాడా? " అంటూ నవ్వాడు రాజయ్య.

"చాదస్తపు మనుషులు" రంగయ్య.

*　　　*　　　*

స్టేషన్ ముందు కూర్చోబెట్టిన వాళ్ళను లోపలికి పిలిపించి -

"చెప్పండి, నిజం చెప్పండి "అడిగాడు హెడ్. మనిషి నీటి గుర్రం లాగున్నాడు.

ఎవరూ ఏం చప్పుడు చెయ్యలేదు. మౌనంగా నిలుచున్నారు.

"మీది స్టువర్టుపురం కదూ" అడిగాడు హెడ్.

కాదన్నట్టు తలలు అడ్డంగా ఊపారు. కడుపు అంటుకుపోయి కాళ్ళకు చేతులకు

నరాలు తేలి, చేతులు కాయలు కాసి వున్నాయి.

"మీరు మంచిగ అడిగితే చెపుతారు, ఏయ్ త్రిబుల్‌నైన్" అంటూ పక్కకు చూసాడు. కూర్చున్న కుర్చీ కిర్‌ర్ మంది.

"స్సార్ " అని పలికాడు పి.సి. నిండుగా, దిండుగా వున్నాడు.

" ఓ తడవు పట్టించు" అన్నాడో లేదో

వాళ్ళ పిక్కల మీద, తొడల మీద కఱ్ఱ వాలసాగింది. గడ గడ వణుకుతున్నారు.

"మీది స్టువర్టుపురమే కదూ?" మళ్ళీ అడిగాడు.

"కాద్దొర, కాద్దొర, కాద్దొర" అన్నారు అందరు. గొంతుల్లో వణుకు వచ్చింది.

" ఏయ్ ! టూ ఫైవ్ టూ" పిలిచాడు హెడ్ . మళ్ళీ కిర్‌ర్ మంది.

"సార్ "అంటూ వచ్చాడు. చేతిలో గజం పొడవు టైర్ రబ్బర్.

కానీ అని సైగ చేశాడు.

ఇక అంతేరబ్బర్ దెబ్బలకు మొత్తుకున్నారు. దెబ్బ పడ్డ చోటల్లా అమ్మా అయ్యా అంటున్నారు.

" ఆపు, మీది స్టువర్ట్‌పురమే కదా? "

"కాదు" అని ఏడుస్తూనే చెప్పారు. అప్పుడు వాళ్ళ కళ్ళ నీళ్ళు నోట్లోకి పోతున్నాయి.

" ఏయ్ త్రిబుల్‌నైన్"

"సార్"

"వీళ్ళ జేబులు, నడికట్లు సోదా చెయి" అన్నాడు.

చేశాడు. పదో, ఐదో చిల్లర డబ్బులు, బీడి ముక్కలు, సగం పుల్లోడిసిన అగ్గిపెట్టెలు దొరికాయి. కాళ్ళు, చేతుల్లో వణుకు తగ్గలేదు.

"చిల్లర తప్ప ఏం, లెవు సారు" అన్నాడు ఆఖరి వాడ్ని తడిమి చూస్తు.

"మీరేమి దొంగలురా. ఒక్కని దగ్గర ఓ వందా ఏబది కూడా లేవు" అన్నాడు హెడ్ ఆదో మాదిరిగా చూస్తూ.

"లేవు దొర "అన్నట్టు చూశారు ఏడుస్తూనే దెబ్బలు తగిలిన చోట చేతులతో రాసుకుంటూ, కళ్ళ నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

"అంటే ఇంకా దొంగతనం మొదలుపెట్టలేదన్నమాట. అరే అందర్నీ వదిలిపెడతా, దోచుకొస్తారా ? సగం, సగం" అన్నాడు కనుబొమ్మలను ఎగరేస్తూ.

"అసలు మేము దొంగలం కాదు దొరా. గోతులు తవ్వే కూలీలం " ఒక్కసారే గొల్లుమంటూ, చేతులు జోడించి అన్నారు.

"అరె గాడుదుల్లారా ! చెప్పరేమిరా" అన్నాడు హెడ్ చెపితే విన్నట్టు.

"చేతిలో పైసలు లేక టికట్ తీసుకోక రైలెక్కినం. చెకింగుల టికెట్ లేదని దింపేసింద్రు. అక్కడినుండి పట్టుకొచ్చింద్రు" అంటూ లబోదిబోమన్నారు.

"చల్ పోంద్రి బే" అనగానే -

బిక్కుబిక్కుమంటూ కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అక్కడి నుండి కదిలారు ఆ అమాయక ప్రాణులు.

* * *

మరునాడు ఓ దిన పత్రికలో పోలీసు డిపార్టుమెంటు వాళ్ళ ప్రకటన.

వరంగల్ నగరంలోని హన్మకొండ ప్రాంతంలో దొంగల బెడదకు కట్టుదిట్టమైన ఏర్పాట్లు.

మొన్న ఐదుగురు స్టువర్టుపురపు దొంగలను, మరో అంతర్రాష్ట్రీయ దొంగల ముఠాకు సంబంధించిన ఇద్దరు దొంగలను అదుపులోకి తీసుకోవడం జరిగింది. అందువల్ల ఇక మీదట ఈ నగరంలో దొంగల భయం ఉండబోదు. ఎవరికైనా అలాంటి అనుమానం అనిపిస్తే వెంటనే టూ టౌన్ పోలీస్ స్టేషన్‌కు కానీ, టౌన్ పోలీస్ స్టేషన్‌కు కానీ ఫోను చెయ్యవలసిందిగా కోరనైనది.

మీ సేవలో

డి. ఐ. జి., వరంగల్.

July 2000 •